

ger på grundige studier. Hvad man måske kan savne, er et forsøg på en vurdering af den interesse, der var i befolkningen for hele sagen. Indtrykket er, at interessen i virkeligheden var meget moderat. Det var et spørgsmål for de implicerede og for de politikere, der arbejdede med loven. Dermed være ikke sagt, at sagen var betydningsløs.

Vagn Skovgaard-Petersen har præsteret et dygtigt og veldækkende arbejde. Det er tillige rettet an med sans for at give en fængslende og ligefrem fremstilling. Ret en bog for den alment dannede!

Vagn Dybdahl

Dansk Arbejderbevægelse. SFAH's publikationsserie nr. 5, 1976. 96 s.

Selskabet til Forskning i Arbejderbevægelsens Historie har fået den glimrende idé at udgive seks radioforedrag om den danske arbejderbevægelse siden 1871 holdt i efteråret 1976 af lærere og studerende ved Århus Universitet (Jens Engberg, Einer Friis Pedersen, Asger Jepsen, Jens Christensen og Steen Busck). Foredragene er disponeret kronologisk og bevæger sig over afsnit om Louis Pios danske afdeling af Internationale, overgangen fra revolutionær indstilling til reformisme, kampen om organisationsretten og Septemberforliget, fagoppositionen, 30'ernes kriseår, besættelsestiden, koldkrigsperioden og højkonjunkturen frem til ca. 1970. Man fornærmer formodentlig ikke forfatterne ved at påpege, at den etablerede fagbevægelse end-sige de etablerede arbejderpartier, det være sig Socialdemokratiet, DKP, SF eller VS, ikke står deres hjerter nær. Interessen samler sig derfor mere om »den ægte vare« i form af f.eks. syndikalisterne. Bogens sidste 14 sider er ikke de mindst interessante. Jens Otto Krag, Ib Nørlund og Gert Petersen fik som af-

slutning på foredragene anledning til at fremkomme med deres (kritiske) mening. Manglen på kærlighed er gensidig. Man må håbe, at forfatterne ikke lader det blive ved denne noget sporadiske gennemgang af arbejderbevægelsens historie, men vil give sig tid til mere gennemarbejdede fremstillinger, hvorved en vis udlugning i det bed af vildtvoksende påstande, der trods alle gode intentioner skæmmer bogen, skulle blive mulig.

Hans Sode-Madsen

Carsten Nielsen: *De 100 dage. Beretning om borgerkrigen i Danmark 1899*. (Gyldendal, 1976). 174 s., ill.

Under denne misvisende og tendentøse titel er udgivet en skildring af den for det danske arbejdsmarked principielt vigtige storlockout i 1899, der for det første varede mere end 100 dage, og for det andet næppe nøgternt betragtet fortjener at blive kaldt en borgerkrig, særlig ikke når man sammenligner med, hvordan det kunne gå til ved arbejdskonflikter i udlandet på denne tid. Forfatterens tilskyndelse til at behandle storlockouten synes ikke at være nogen speciel interesse for arbejderbevægelse og arbejdsmarkedsforhold, men snarere at emnet har haft generel appel til hans personlige historiesyn: »... fordi det trods sin spænding og farlighed er et af de smukkeste billeder af dansk samfundssind, som vor historie har efterladt os. Styrkeprøven mellem magten og sin-det«, som forfatteren mener måske »ville vise sig at være et gennemgående tema i vort folks tilværelse« (s. 13). Storlockouten opfattes som et drama med nationalt typiske hovedpersoner. I betragtning af dette teoretiske udgangspunkt er det ikke overraskende, at forfatteren ikke tager stilling til de spørgsmål, som forskningen har haft under diskussion i forbindelse med lock-